

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

за цілий рік . . . 20 кор.
в пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а місяць . . . 170 пер.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Подвійне число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Виреш ми очі і думу ми виреш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дамбровського (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсманна.

Рукописи звертає силніше напередні застережені.— Рекламациі неопечатані вільні від порта.— Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Вовк в овечій шкірі миротворцем.

(+) Заострене межинародних взаємин між Русинами а Поляками в Галичині приневолює одну і другу сторону застановляти ся над сучасним політичним положенням в краю і над можливими некорисними наслідками та при сій нагоді відзивають ся деколи голоси про зараду сему лиху. Одначе між тими голосами мало вельми можна почути таких, котрі би пояснили дійсні причини сего сумного положення політичного і вказали розумний вихід з него. Ось у вчерашнім числі (67-ім з 21. марця) львівського *Przegad-u*, котрий деколи подає поважні погляди про наші межинародні взаємини, стрічавмо «List do Redakcyi», котрий написав з Золочева «jeden z dobrze myślących Rusinów», ніби то в цілі помирення обидвох розярених тепер сторін. Але всякий свідомий наших політичних і народних відносин зараз на першій погляд впевнить ся, що се не є щира порада до розвязки польско-руського питання в Галичині, а хитре а притім дуже незручно замасковане підлецуване вовка, що надів на себе шкіру миротворця. Се огидливе підлецуване легко зрозуміти, позаяк наближають ся вибори до державної ради, а сей нібито *jeden z dobrze myślących Rusinów* (котрий в дійсности не є Русином а відступником руского народу і ісповідником об'єднання з білокаменною матушкою Москвою) рад би своїм одноступним простелити дорогу до державної ради. Але забрав ся до сего діла вельми незручно.

Причину заострення між Русинами а Поляками бачить він в якійсь незрозумілій для него *kołowaciznie* так в суспільности, як і в політиці обидвох народів, споводованій тим, що «Українців ідентифікує ся з Русинами і задля того виконане подій з 23. січня (на університеті) не приписує ся Українцям, котрі дійсно се заподіяли, але Русинам, котрі не мали в тих подіях ніякої участі. Наслідком того хибного трактованя справи ціла ненависть польскої суспільности звернула ся не проти виновників-Українців, але проти невинних Русинів». Цікаво се тут зазначити, що тут автор сего листу не послугує ся зручно придуманим польськими дневникарами й політиками терміну «Starorusini» а підшиває ся пря-

мо під назву *Rusinów*) вовк надіває прямо овечу шкіру).

А що се дійсно так є, бачимо зараз з дальшого уступу сего листу, в котрім, як то кажуть, свідчив ся циган своїми дітьми. Отсей *jeden z dobrze myślących Rusinów* зазначає, що лише «Галичанін» (а може і «Русское Слово», — але він невинний не знає нібито про се) пише ясно, хоч ще не доволі виразно, про сї події як про українську справу, а відтак забирає ся пояснювати, що то є українство. Але се єго пояснене стає певним доказом тої *kołowacizny* в єго голові, котру проповідують такі часописи як «Русское Слово» і т. п. нашому селянинові, або також їх помічники нераз в стовбцях *Dziennika polsk-oro, Gazety Nar.* і т. п. Отже українство, по думці сего *dobrze myślącego Rusina*, є їдию заціпленою в руский організм, котра подібна ракови має довести до розкладу сего організму, а з сих розкладових частин витворити новий організм, новий нарід, що має ворожо виступати проти руского (!) народа, а дійшовши до сили, має в своїм часі підняти братоубийчу руку на Русь (!) і в союзі з ворогами Руси (!) завдати їй смертний удар.

Отсе діагноза національно-політичної недуги, межинародного заострення між Русинами а Поляками, поставлена москвофільским лікарем, бож він говорячи тут про Русь, має на думці Русь єдину, не ділямую от Карпат по Камчатку, а для такої Руси очевидно «український сепаратизм», як се звали Катков et comp., є грізний і розкладовий. За приводом Каткова et comp. називає він українство винайденням, макіявелізмом, штучним витвором, утопією без будучини, шкідною і Русинам і Полякам. Дораджує отже в інтересі обидвох народів хоч тепер змінити фронт і чим скорше (бб надходять вибори!) поставити справу так, як дійсно стоїть (?), і взяти ся до *terpienia tego ukrainizmu, do czego i «sami Rusini* (читай москвофіли!) *reke przyloza. Dopiero wtedy, jak ukrainizm wyterpieny zostanie i Ukraincy przestana rej wodzić w polityce, nastanie spokój i ład w halickiej ziemi».*

Таким отже способом радить *jeden z dobrze myślących Rusinów* (читай москвофілія) поладити польско-руський епір в Галичині. Не є се перше і останне змагане наших москвофілів а москвофільські

часописи і їх сотрудники на стовбцях деяких польских дневників систематично представляли Русинів-народовців (котрих давнійше називано «українофілами», нині Українцями) яко грізних радикалів, соціалістів, анархістів і т. п. так як би і між Москалями не було того рода крайних живел.

Ті самі часописи і взагалі москвофіли представляли себе консерватистами, державниками, а все лихо, яке у нас завело ся, приписували фонетиці, українству ітп. До чого однак веде їх консерватизм, показало ся давнійше з процесу Ольги Грабар, Наумовича, Добрянського, Маркова et comp. і із справи Гниличок, а омосковчене Галицко-рускої Матиці, домагане московского університету молодого генерацією тих *dobrze myślących Rusinów* показує виразно стежку в горох. Є се отже та добре відома *Zweiseelentheorie*, якою руководять ся наші москвофіли, підлецуючись з одного боку Полякам і правительству краєвому і центральному австрійському, а з другого боку Побєдоносцеву et comp. Сею дорогою не поладить ся польско-руського спору, а Куріловичі, Ефиновичі et tutti quanti не лише не посунуть розвязки сего трудного питання ані на одну пядь, але навпаки забягнуть ще єго і запутають до неможливости.

Отся оферта золочівска стає також певним доказом наслідків памятної консолідації і тих консолідаційних «магань», якими задля мандатів у нас занпацує ся народню ідею і піддержує ся ту кириню, з якої не може видобути ся наша суспільність, з якої не може очистити ся наше народне житє. Порозуміне між обидвома в краю поселеними народами є можливе і потрібне і до сего дійде на підставі здійсненя запоручених основними законами рускому народови прав, але порозуміння сего не переведуть ті, що вирекли ся своєї народности, своєї рідної мови, готові виречи ся і своєї віри лише для личних цілей. Се повинні собі добре згадати також Поляки правительство.

Напорі.

О консолідації і організації руского народ в Галичині).

(Ковець).

А тепер придивім ся цілій тій брані соціалістичного радикалізму. Що сє

є? Се під ріжними кличами змаганє до виключеня віри зпоміж руского галицького народу під ріжними формами. Найбільше з того релігійного індеферентизму користає жидівство, бо жидівство тим більша панує над християнством чим більше християни перестають бути щирими і практичними християнами і чим більше поміж християнами, коли запанує між ними розлад, настане темнота понятій релігійних і суспільних.

Сей напрям є як найкрайнішим і найнебезпечнішим ворогом галицького руского народу, бо найперше відбирає тому народови християнську потіху, твердість духа і змисл солідарности та щирий руский патріотизм, бо напрям соціалістичний, радикальний і анархістичний є чисто космополітичний, в котрім руский патріотизм скорше чи пізніше мусить зовсім згинуті і пропасти раз на завсїгди. Вправді наші радикали старають ся перечити сему, але оно бо найкрасне показує ся на „соціал-демократах“ України, які в думі навіть не оснували окремого українського клубу, бо потонули у соціалістичнім космополітизмі, пропагуючим національний індеферентизм. Ба вже і у нас видимо, як радикалізм враз з соціалізмом розділює хлопа руского від руского інтелігента; як учить руского хлопа свого руского інтелігента ненавидіти, завидувати єму єго становища, вигід, капіталу і т. д. Тому напрямови не ходить зовсім о рускість, але о примінене настрою руского мужика до уровни робітників-соціалістів цілого сьвіта, мимо ріжниць условин економічного розвитку і національних потреб. Коли вже доходить до того, що у нас радикали представляють кожного сьвященника яко „черевая“, який легко робить, а смачно їсть, кожного урядника, що може стягнути кінці своїх фінансів на першого „буржуйом“, кожного запобігливого і ошадного Русина, що зможе ся на побудованє власного чиншового дому „каменничною появою“, що живе з людської кривди (не згадуємо тут вже про директора Кулачковского, якого змалювали вже самим вельзєбутом за те, що має кільканайцять тисяч річної пенсії!), — то питаємо, які вигляди присьвічують нашому народови на тій соціалістично-радикальній дорозі? Навіть трохи засібніший і маєтніший господар не може найти пощади зі сторони радикально-соціалістичної теорії, — бо єго маєток се людска кривда, крадіж загального добра, яку належить єму відняти і в який небудь спосіб, яко средство продукції, віддати на ужиток загалу. Се мусіло би довести до цілковитого спролетаризованя руского народу яко такого, до занепаду цілої нації з всіма консеквенціями. Чи ж в виду сего можлива є не то вже злука, але хотьби толеранція тих засад і агітаторів, що відступивши від церкви і віри з завязтостію, гідною ліпшої справи блудять по манівцях анархістичних теорій?

На послідок приходить нам питанє, як усунути зпоміж народу галицько-руского ті причини нашого розладу? На се відповідь дуже проста і практична: Наша національна сила лежить в нашій

руско католицькій Церкві. Довкола неї і на єї християнських засадах повинна згуртувати ся наша інтелігенція, і змагати до того, щоб ті засади були зарковані серед цілої рускої галицької публіки в всякім публічнім і приватнім житю щоденнім в той спосіб, щоб вся руска публіка привикла задивляти ся і трактувати практично, чи то публічно чи приватно, всяке москвофільство і всяку соціалістичну радикальну агітацію з становища науки Христа і Єго Церкви. Тому то руска галицька вся віруюча по католицьки публіка мусить як найскорше торжественно перед лицем цілого сьвіта запротестувати против змагань москвофільської соціалістично-радикальної бранжи християнсько-католицькими вічами полученими з практиками релігійними з як найбільшою християнською остенгацією. Ідїм до виборів з хрестом в руці, а сим знаменем побідимо!

Жидівські погроми в Румунії.

Розрухи в Румунії, про які донесли телеграми, мають головню аграрну ціху. В медом і молоком опливаючій богатій волоській країні розбогатіли і розгосподарили ся жиди так, що майже всю велику посілість загорнули в свої руки, коли не на власність, то б дай в формі пахту. Коли додати ще до того, що і торговля, так гуртова, як і дрібна лежить неподільно в жидівських руках, то не дивно стане, що волоський мужик чує ся невільником на власній землі, який за марний грїш мусить працювати на користь напливового жидівського елемента. Послїдними часами зачувати було і про аграрні страйки в Румунії, однак они не мали великого успіху, бо машини і спроваджувані робітники заступали місцевих страйкарів. На жаль, європейске законодавство не прийшло ще до сеї стадії, як пр. американське, де сам президент Рузвельт чув ся обовязаним стати до борби против трустів, щоби легіслативною дорогою положити таму визискуваню праці через капітал. Тим способом румунський мужик чимраз більше убожіє і дробить свою землю, а жидівський капітал опановує всі економічні поля так аграрної, як і промислової продукції і торговельного посередництва. На сїм тлі вибухнули теперішні погроми, які ширять ся з живлевою силою і обхопили вже кільканайцять місцевостей в кількох повітах. З граничних з Буковиною повітів доносять, що розрухи розширили ся на цілу північну Молдавію. Містечко Бурдужені, що граничить з Іцканами, знищене, так само Синава, віддалена на 20 кілометрів від границі, Мігачені облягають мужики в силі 2.000 голов а надто вибухнули розрухи у великих селах Попесті, Гарпасесті, Тавсесті, Шепарцени, Тодуль-Льоачі, Ербічені, Бельчестах, Йорбічецах і ин. Поверх 30.000 хлопів має брати уділ в тих розбоях; звернули ся в першій лінії на двори і коршми, а відтак і цілі містечка, замешкані жидами, обернули в румовища.

Тяжко ще тепер здати собі справу з дійсних розмірів погрому, бо в таких жидівска праса звикла в десятеро прибільшати катастрофу. І так приміром Czernowitzer Tagblatt доносить, що в самім богушаньскім і яскім дистрикті число рабуючих хлопів виносить 60.000, що погромщики пакують живівске добро на вози і вивозять до своїх сіл, що допускають ся не тільки підпалів і грабежи, але і убийств не тільки на обороняючих ся мужчинах, але на жінчинах та дітях. На всякий спосіб погром приняв надзвичайні розміри. В Іцканах, на австрійскім боці бивакує коло 3.000 жидів, які втікли перед местию хлопів. Оснував ся там, як також і в Чернівцях жидівський комітет для несеня помочи потерпілим, а віденська, жидівска ліга вислала до Румунії свого секретаря др. Камінка, щоби розслїдив положенє жидів.

Жиди звернули ся з благальною просьбою до румунського короля Кароля о опіку і правительство всіма силами старає ся положити конець розрухам. Війско відбирає силою атак хлопских ватаг на містечка, а жандармерия арештує провідників руху. Як нагле повстала грабіж, так скоро і устане. Однак коли правительство, як і само жидівство не витягнуть науки з тої страшної події, то она остане кровавим боляком, який наново так довго буде набирати, аж прийде час, що знов пукне і залле посокою цілу країну.

Новинки

— Календар. В пятницу: руско-кат.: 40 Мучеників; римо-кат.: Октавіяна. — В суботу: руско-кат.: Кондрата; римо-кат.: Віктора.

— Сокільський концерт, який відбуде ся в неділю 24. с. м., заповідає ся всесторонно дуже гарно. В концерті беруть участь: п. А. Гаск, артист-тенор нашого театру, п. А. Должницький, професор „Вишого музичного Інститута“, п-на О. Гуглевичівна з фортепьяновим сольом, п. С. Корчинекий з фетовим сольом в супроводі фортепьяну, п. В. Пачовский з відчитом, смячковий квартет „Львівського Бояна“ і учительский кружок „Сокла“ з вправами на поручках. Точну програму подаємо на 4. стор. нашої часописи.

— Найвисше відзначенє в Австрії, ордер Золотого руна, дістав від цїсаря намісник гр. Андрій Потоцкий.

Ордер Золого руна дістають лише члени найвизначніших родів і лише католики, бо на столі, на яким поставлено відзнаки того ордеру, вільно відправляти службу Божу. Наслїдник престола дістає сей ордер сейчас по народженю, архієпископ в віці коло 16 літ життя і носять єго в буденні дни. Члени ордеру мають титул кузинів цїсаря і підчас процесії в день Пресв. Евхаристії, який є ордеровим сьвятом, ідуть у величавім ордеровім строю перед монархом по старшині наданя. Ордер Золотого руна, установлений Карлом Бургундским, перейшов потім до Єспанії, коли Габсбурска династія сиділа на єспаньскім престолі і остав Габсбургами задержаний і по вигасненю єспаньської лінії. Єспанія має також ордер Золотого руна, але він не має там такого значіня як в Австрії, а до того не вільно єго в Австрії носити.

— Передвиборчий рух. З Ярославци вни пишуть нам: Дня 19. с. м. відбули ся в Ярославі в комнатах „Рускої Бесїди“ наради відпоручників всіх судових повітів Ярослав-Цїшанів, на котрих остаточно рішали і затвердили кандидатуру на посла до державної ради

п. д-ра Данила Стахури. Сю кандидатуру всі зібрані прийняли одностайно, бо самі просили д-ра Стахуру, а що він по довгим надумуванню прийняв її, належить завдячити єдино о. Колтунюкови, котрий ужив всіх средств, аби д-ра С. до сего склонити. Зібрані поділили ся лише гадками що до заступників, ярославські делегати були за п. О. Янівом, цїшанівські а зглядно п. Рак за п. д-ром Полохайлом. Сю трудну, хоч побічну квестію, лишею часови. Котрий з пп. заступників зєднає собі більше голосів, той буде заступником, головню, що всі до одного згодили ся на кандидатуру посла. Відтак була нарада що до віч зборів, збираня складок на народний фонд і видаваня на час виборів газетки в сих повітах. Се сейчас має здійснити ся. Здавало би ся, що вже все гаразд. Та де там, коли найшли ся відвічні кирилички. Хто се? А чейже кацапи! Хто тут доси чував про їх роботу? Ніхто! Народовці уряджували віча, збори, освідомлювали наїд, а тепер з сего кацапи раді би користати і висувають кандидатуру д-ра Грини-вещкого, який їздить по селах і баламутить виборців.

Великий завід стрітив *Słowo polskie* і інші русиноїдні дневники з нагоди процесу в Тернополі о. Копитчака, обвиненого о фальшоване векслів. *Słowo polskie* отворило постійну рубрику п. з.: *Bogobojny „otec“*, надїючи ся мати скандалічну хроніку, яку узагальнюючи, могло би відтак приложити до загалу руского духовенства. Однак скандалі ані руш якось не хотїли вилазити! Мимо перебоккуваня польских дневників про якісь „гулянки і коблєки“, слідство виказало, що о. Копитчак жив скромно і примірно, а тільки через свою непорядність в веденю великого господарства, до якого прийшов дорогою парцеляції, попав у фінансові клопоти, з яких хотїв ратувати ся, коли єму вже відмовлено кредиту — фальшованем векслів. Ся послїдна обставина є певно нечесна, тимбільше, що через те потерїло кільканицять селян парохїя шкоду від кількисот до кількисот корон, тож вирок, який запав вчера, був для всіх несподіванкою: о. Копитчака і всіх співобжалованих увільнено зовсім від вини і кари! З причини, що прокуратор зголосив зажалене невірности, о. Копитчака задержано дальше у вязниці, але всеж таки *Słowo polskie* зробило „einen Schlag in's Wasser“; університету Зіми при ул. Баторого ніхто з Русинів не поважить ся оспорювати вшехлюлякам з під команди *Słowa polsk-ogo*.

Українська часопись та українське товариство «Просвіта» в Харкові. Гурток Українців подав у Харкові просьбу на дозвіл заснувати українське товариство «Просвіта». Теж звер-

нули ся до губернатора за дозволом видавати українську тижневу часопись: „Українське життя“. Часопись ся має бути взагалї поступово-демократичною напрямку; має писати ся популярною мовою, гаразд зрозумілою широким масам робітничим і переважно селянським. (*Рада*).

Вирок сенату. Сенат львівського університету на жадане *Słowa polsk-ogo* і вшехпольских чительняків перевів позаочне слідство проти руских академиків і доси виключив 10 академиків-Русинів з львівського університету на все, а що до одного виїс представлено до міністерства просвіти, аби єго виключено зі всіх університетів в Австрії; дальше 2-ох виключив на 4 півроки з львівського університету, 2-ох на 2 півроки, а одного засудив на удїлене нагани перед цілим севатом. Що до інших має вести ся слідство. — Побачимо, як покарає сенат всепольских академиків, які допустили ся злочинну насильства на руских богословах.

Активальні додатки держ. урядників. У *Wiener Ztg* оповіщено між іншими, які міста в Галичинї належать до I, II і III кл. активального додатку державних урядників. До I класу належать Львів і Краків; до II кл. Перемішль; до III кл.: Бохня, Борислав, Броди, Бережани, Бучач, Хшанів, Дрогобич, Городок яг., Городенка, Ярослав, Яворів, Коломия, Кнїгиня вижний, Н. Санч, Подгуже, Рашів, Самбір, Снятин, Станиславів, Стрий, Тернопіль, Тарнів і Золочів.

Краса рада шкільна іменувала учителями (-льками) 1-класових шкіл: Омел. Вишоминського в Лавочнім, Юлію Петринівну в Станькові, Каз. Гологорского в Жуваню, Каз. Глиньову в Садках, Волдел. Коссовского в Савчинї, Роз. Сюдаківну в Городку, Стан. Запшала в Стражовї, Мих. Крогудецку в Гутї новїй, Прокопа Войткова в Мицовї, Мар. Домбровську в Видрній, Андр. Білявского в Темешовї, Ольгу Яремкевичівну в Жукотинї, Людв. Роланського в Золочевї, Кар Перуцко в Ісаях, Ів. Маршиновича в Боложиновї, Тому Янушевского в Олівї-Королівї, Ванду Іжевську в Дубках; — перенесла учит.: Володимира Кашицкого і Анну Кашицку з Городенки до Рудок, Фр. Богусевича з Рудок до Городенки, Ігн. Хаджая з Городниці до Паївки; — перенесла в стан супочинку: кс. Ів. Шалайку в Дрогобичи, Стан. Ярошову в Радомисти і Григ. Сполїтакевича в Сільци беньковїм.

Кр. рада шк. порішила будову шкільного: 2-класової в Скородинцях (окр. Чортків), 1-кл. в Вороблику корол. (окр. Коросно) і 2-кл. в Кадобній (окр. Калущ); — признала громадї Банунин (окр. Камінка стр.) беззворотну

запомогу 4.000 К на купно реальности під школу, а безпроцентові позички на будову шкіл: 9.000 К. в Остапкіцах (окр. Коломия), 3.000 К в Остапівцях (окр. Зборів).

Чого в думі завалилась стеля? (Лист П. Чижевского з Петербурга до „Ради“). З телеграм ви уже знаєте про катастрофу, що подїялась в думській салї... Стела провалилась саме в той день, коли Столипін хотїв прочитати перед думою ствою декларацию. Чудно якось дієть ся у нашій державі, Про ту стелю розмовляли ще послї першої думи. Розпорядительна думська комісія заявила, що стелї скрізь, по всїй таврійській палатї ненадежні, що їх треба зараз же полагодити, або й зовсім переробити. Та думуж тоді саме розігнали і в таврійській палатї став порядкувати російській державний уряд. От і напорядкував... На ремонт витрачено коло двох сот тисяч карбованців. Построїли для міністрів коло думи великий будинок; від того будинка аж до думської салї збудувати довгу галерію, — щоб, бачите, міністрам можна, було не одягавшись перейти з свого будинка прямо на засіданя думи. А більш усього пильнував уряд того, щоб відріжнити депутатів від „посторонніх“. Бо уряд наш справді думає, мов би то перша дума була така гостра — опозиційна через „крамольників“, які ходили між іншими на засіданя думи. Ще раз скажу: чудно якось дієть ся у нашій державі. — Хай потонають кораблі, хай тонуть сотні й тисячі людей: хай з голоду пухнуть маленькі діти; хай валить ся стеля на голови народніх представників, — аби не було „крамоль!“ — Бо увесь рух підняв ся й жарким полумям розлив ся на безкрайному просторї російської держави... через „крамольників!“

Др. Ів. Франко і російська Академія наукова в Петербурзі. Київська „Рада“ пише: На останьому засіданню „Отдїлення руского языка в словесности“ Академії Наук у Петербурзі виникло питання, кого Академія повинна запрохати на посаду ординарного академіка на місце пок. академіка Ол. Весоловского. На засіданню було шестеро академиків: голова „отдїлення“ Шахматов, Фортунатов, Корш Ломанський, Кондаков і Соболевський. Акад. Корш поставив кандидатуру д-ра Франка і дав реферат про наукову діяльність нашого вченого Цю кандидатуру піддержали Шахматов й Фортунатов, а рішуче проти неї виступив відомий реакціонер і ворог українства Соболевский, а з ним й Кондаков. Акад. Ломанський вагав ся, на чий бік прихилитись Цю справу відложено поки-що до найближчого засідання, яке відбудеть ся в перших днях марта. Все тепер буде залежати від акад. Ломанського й можна сподівати ся, що

Матеріяли до історії зносин Галичан з Буковинцями.

Лист Данила Танячкєвича до Із. Воробкевича. (Конець.)

Буковина має и велику историчну вагу! — Довго тай дуже довго була вона для Галичини тим певним сховкомъ, тою слободжанською країною, де уткали від Ляхів та Німцівъ гнобленї добрі Галицькі молодці! — Буковина задержала и православну віру! — Панотче! Священнику православної віри, — знай, та почувй щяру исповідь: православна віра... це наша ціль... чи скоріше до неї добьомся... бо католицтво це отруя світа — отруя Славянщини.¹⁾ На Буковині ми подивляємъ якъ можна вольними устами до Отця світївъ молитись...²⁾ не на Московщині, де царь такъ наказує!...

Такъ чудна врода тої зеленої Буковини! щобъ тільки зіхтіли наші браття намъ її виявляти: хто піснюю, хто повістю, а хто щирими працями надъ стариною историчнєю.

Соколе ясний! Орле сизий! велику надію покладає наша громада на Тебе: що поворошишь всіхъ нашихъ земляківъ до праці, до уділу въ нашімъ добрімъ, щирімъ ділі... Дові-

дали ся ми що єсть дуже талантливий чоловікъ, панотець православний Мартиновичъ: Колябъ Панотчику — Добродієчку, самъ написавъ до єго, да запросивъ до уділу! — У насъ же и на те виходитиме и политична часопись „Мета“ — намъ би треба для неї конечно якого спосібного чоловіка за кореспондента зъ Буковини, щобъ умівъ заступати усі праведні й интереса народні... Колибъ висвідчивъ намъ, Панотчику цю ласку, — велике — спасибі ми-бъ зказали!

Ти-жъ, Соколе ясний! спмагай насъ своїми душевними працями... зъ часта — дуже зъ часта — бо ми усе будемъ виглядати! У присланихъ твоїхъ думахъ ставъ Ти, Співаче, серце Гуцула малювати... Прямуй дальшъ тією дорогою: Истота нашихъ Гуцулівъ — вона така чудна, така поетична, — а ой! лишенько! такъ дуже — дуже намъ незнанна!

Відаватимемъ щиримъ серцемъ Тобі, Кобзарю, образи праведнї народнї поезії — найбільше Тарасової... бо певне що вона Тобі мало десь знакома, та голосна Тарасова бандура!

Сегодня посилаємъ єдну штуку! вииняту зъ величїєї єго поеми „Иванъ Гусь“. Знай, Панотчику, що цей даруночокъ посилає Тобі той, що пише цей лист: єсть вінъ католицкий поповичъ тай семинаристъ!

Народніхъ (оригінальнихъ) пісень разомъ

зъ вірнимъ голосомъ дуже просимо! — И власні композиції, бо ми зачули, що вітаємо у Тобі великого музику — предадутьца намъ — хочъ и не въ Ниви а де инде... у семинарії або й на театрї!

Просимо такожъ Твоєї Ласки, можебъ завайшли ся охочі люде на вишуковання и відписування старихъ историчнихъ документівъ, і усілякихъ іншихъ памятокъ нашої старина! Вони мають багато на Буковині находитись по церквахъ, а найдуще въ Сучавському монастері... Отъ и про той монастирь та св. Івана Сучавського може-бъ хто підняв ся списати яку монографію — або вивідку... Для нашої Ниви — вони дуже придатні — а мпогзначні для нашої археології народнїє!

Господи святїй! щоби то послухали Тебе, Соколе ясний, Твої земляки — тай на голосъ Твоєї Буковинської пісні, — стали справді величню народню думу голосити — отъ-би була и нова, славна здобичъ для убогї Неньки святої Русї, — а надія и розкішь для нашої громади!

Оттате то перше наше вітання до Тебе, Панотчику Добродієчку, наш молодий Соколе.

Пускаємъ єго до Тебе у певній вірі, що єго приголубишь и одозвесься до насъ незатихаючою рікою повихъ голоснихъ думъ, що знову розбудить Буковину руську до весїльнєго життя и весїльнєї роботи!

він, як чесна й поступова людина, не піде на руку чорносотенцеві Соболевському, котрий тільки через те виступає проти д-ра Франка, що він українець. Інтересно аргументує д. Соболевський своє становище: Франко мовляв полонифілі й ворог Руси, бо колись там сказав: »Nie kocham Rusinów«.

— **З Народної Гостинниці.** Внаслідок нашого оголошення, що потребуємо хлопця на практику кельнерську, зголосилось більше кандидатів та зараз першого взяли ми на пробу, а коли би та пробна мала випасти некорисно, покличемо в порядку хронологічним тих, які досі зголосились, про що сею дорогою інтересованим до відома подає — *Дирекція.*

— **Руский урядовий язык** завели у себе внаслідком покликую руского соймаго клубу отсі громади: в мостискім повіті Чижевичі, Радичі, Ляшки гостинні, Конюшки, Гориславичі і Дмитровичі; в рогатиньскім повіті дня 12. с. м. громадска рада в Путятинцях одноголосно ухвалила завести руске урядоване і зараз справила руску печатку громадску; в брідскім повіті громадска рада в Панасівці на засіданю дня 17. с. м. приняла за свій урядовий язык виключно язык руский 11 голосами, значить одноголосно, бо 12-ий радний задля перешкоди не прибув на засідане; в товмацкім повіті громадска рада в Хомяківці ухвалила дня 18. с. м., що „від винішнього дня так у внутрішнім урядованю як і з партіяма і в кореспонденції з властями автономічними і правительственима має уживати ся виключно язык руский“.

Телеграми

з дня 21. марця 1907.

Відень. Fremdenblatt доносить, що ордер Золотога руна, крім намісника гр. А. Потоцького, дістали: Вілгелм кн. Гогенцолерн, Альберт кн. Бельгійскій, Ілія кн. Парми, Конрад кн. Баварскій, Альбін гр. Чакі, Олександр гр. Аппоні, Кароль кн. Травтмансгоф, Франц Йосиф кн. Аверсперг, Карло кн. Кінски Гуго кн. Дітріхштайн, Карло кн. Шварценберг, Ернест гр. Штаремберг, Іван кн. Гогенльогге і гр. Мерапу.

Ст. Ремо. Помер ту б. російскій през. мін. гр. Лямбсдорф. Моці будуть перевезені до Петербурга.

Софія. В „собранію“ заявив президент кабінету, що новий кабінет у внутрішній і заграничній політиці буде йти слідом Петкова.

Будапешт. Угодові переговори що до консумційних податків покінчено, а міністри і референти вертають нині до Відня.

А поки що бувай намъ здоровий та щасливий!

Горячимъ сердцемъ обіймає Тебе, здоровить и клонитця громада робітниківъ рідної „Ниви“.

За всіхъ пиравъ *Данило Тялякевич**

семинаристь руский IV. року и підпомошникъ „Ниви“.

*) Имя моего прошу не виявляти!

Р. С. 26 го руского Лютого припадає день смерти великого Кобзаря Батька Тараса Шевченка! — Помолітесь православні папотці за упокій душі, — бо намъ католицькимъ ксєндзамъ рабамъ не вольно. И у Львові одправитця славна панахида у православній церквці!

1) Се було молодече одушевленє Д. Тялякевича, з якого опісля вилічив ся, зрозумівши і суть ираославія — *Ред. Русл.*

2) Але Русини привневолені звичайно до илоского богослужєня. — *Ред. Русл.*

Товариство гімнастичне „Сокол“ у Львові, ул. Руска ч. 20.

Неділя, дня 24. марця 1907, год. 6. вечер.

Програма

КОНЦЕРТУ

полученого з відчитом

при співучасті ВП.: п-ни **О. Гуглевичівної**, п-ів: **А. Гаєка**, артиста-співака рускої сцени, проф. **А. Должицкого**, **С. Корчиньского**, **В. Пачовского** і музичного квартету „Львівського Бояна“.

1. Краса як ціль штуки (II часть) — відчит п. В. Пачовского.
2. Лисенко: „Чи ти милий шилом припав“ — відспіває п. Гаєк.
3. Beethoven: Романца, g-dur — відіграє на скрипці п. Должицкий.
4. а) Rubinstein: „Мельодия“;
б) Schubert: Менует — відіграє на фортеп'яні п-а Гуглевичівна.
5. Beethoven: op. 18 No. 1. Allegro і Adagio — відіграє музичний квартет „Львівського Бояна“.
6. Gounod: Cavatine з оп. „Фавст“ — відспіває п. Гаєк.
7. а) Haydn: Серенада;
б) Grieg: Пісня вартівників;
в) „Листок із альбома“ — відіграє на флеті п. Корчиньскій.
8. Вправи на поручках — виконає учительскій кружок „Сокола“.

Ціни місць:

- Крісло I-рядне 1 К 50 с.
- „ II-рядне 1 К.
- „ III-рядне 70 с.
- Вступ на сальо 30 с.

Для членів крісла о 20 с дешевші.

Білети продає „Сокольскій Базар“, а перед концертом каса.

Сокольскій мундир.

Найближшій вечер відбуде ся в неділю дня 7. цвѣтня.

СОКОЛ *Шутки* можна набувати в „Сокольскім Базарі“ у Львові і *і паперці* і у всіх торговлях вікраю.

При нагоді побуту у Львові поручаємо і просимо не залишити відвідати робітні нашого Товариства.

Одиноке Товариство

для розвою рускої штуки

у ЛЬВОВІ площа Бердардиньска ч. 8. (Краківскій готель)

виконує у власній **Артистичкій різьб: руско-позолотарській робітхи** по приступних цінах хороші, правдиво артистичні церковні предмети як: іконстаси, візгарі, изоти, процесійні образи, проповідницькі, рами до образів, всякі цер овні образи і пр.

Народний стиль, народні мотиви, на жадане можемо примінити.

З замовленєм належить звертатц ся просто до Дирекції Товариства

у Львові, пл. Беркардиньска ч. 8. (Краківскій готель).

ПРОСИМО СПРОБУВАТИ.

Перед відданєм роботи просимо жадати від членів Товариства легітимациї.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстуської і Косцюшка у Львові.

Прїїхали дня 21. марця: Бруно Горнік з Баумбертена, Іван Тивонович з Відня, о. Емільян Ваньо з Залзнава, Мик. Товарицький з Улицка, о. Єврім Барш з Угринова дол., о. Корн. Сенік з Бережниць, др. Дмитро Левицький з Добрачина, Яків Тишовскій з Довгодуки, о. Теофіл Гороскевич з Гошова, о. Іван Савюк з Заболотоваць.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензаційна програма.

від 1. до 15 марця 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представлень. В неділі і свята 2 представлень о 4. год. пол. і о 8. год. вечером. Що п'ятницї High-Life представлень. Білети вчасніше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Штучні навози на весну, як то, здою на мішках і без зьвізди, масину з зьвізди калуский, салітру хілійску і всякі насіння господарскі найпевніше купувати в „Спілці для господарства і торговлі“ в Перемишлі. Цїнпки висилаєсь оплатно і даром. — *Дирекція.* (5—21).

НАЙЛІПШЕ АСІНЕ

рільне, огородиве і цвѣтове можна дістати у

М. Волинського, Львів

пл. Марийска ч. 3.

Всілякі

КУПОНИ

вид-осовені цїнні папері

виплачує без потрученя провизи або коштів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц

БАНКУ

Гіпотечного.